

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

navrhovatelů:

a) J. H.

bytem X

b) Mgr. O. H.

bytem X

c) MUDr. I. H.

bytem X

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Kryštofem Mannem
sídlem Na Ořeškovce 572/15, Praha 6

proti

odpůrkyni:

obec Lety

sídlem Na Návsí 160, Lety

zastoupena advokátem JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D.
sídlem Teplého 2786, Pardubice

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy č. 1/2020 – územního plánu obce Lety
vydaného usnesením Zastupitelstva obce Lety dne 29. 1. 2020, č. 7/1/2020,

takto:

I. Návrh se zamítá.

- II. Navrhovatelé jsou povinni zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 079,61 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce odpůrkyně JUDr. Mgr. Filipa Rigela, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah návrhu

1. Navrhovatelé se návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají, aby soud zrušil část opatření obecné povahy označeného v záhlaví (dále též „napadené OOP“). Konkrétně požadují zrušení napadeného OOP ve všech ustanoveních textové části a výkresech grafické části vymezujících plochy pozemků na X pro k. ú. L. U. D. s výjimkou pozemků parc. č. XA, parc. č. XB a parc. č. XC.
2. Ke své aktivní legitimaci k podání návrhu navrhovatelé uvádějí, že jsou vlastníky pozemků zapsaných na X pro k. ú. L. U. D., a to parc. č. XD, parc. č. XE, parc. č. XF, parc. č. XG, parc. č. XH, parc. č. XF, parc. č. XI, parc. č. XJ, parc. č. XL, parc. č. XM, parc. č. XN, parc. č. XO, parc. č. XP, parc. č. XQ, parc. č. XA, parc. č. XR, parc. č. XB, parc. č. XC a parc. č. XS, které jsou (s výjimkou pozemků parc. č. XA, parc. č. XB a parc. č. XC) dotčeny napadeným OOP.
3. Navrhovatelé předně nesouhlasí s prostorovými a doplňujícími regulativy v ploše RJ (rozšířené jádro), které stanoví procento zastavěnosti 20 % pro hlavní stavby, 10 % pro doplňkové stavby a 40 % pro stavby občanského vybavení. Dále stanoví procento zahrady 50 %, regulovanou výšku zástavby 9 m, 2 nadzemní podlaží a maximální výšku zástavby 11 m. Podle doplňujícího regulativu smí stavba na jednotlivém stavebním pozemku obsahovat maximálně dva byty, přičemž třetí může vzniknout až 5 let po kolaudaci, minimální velikost stavebního pozemku je 600 m². Tyto regulativy jsou podle navrhovatelů nadmíru omezující ve vztahu k jejich pozemkům, u nichž předpokládají využití pro výstavbu bytových domů. Omezují tak vlastnické právo navrhovatelů. Dotčené území bylo předchozím územním plánem označeno jako všeobecně obytné území (BO) s procentem zastavěnosti 40 %. Nebyla ani omezena minimální výměra pozemku pro stavbu. Přísnější regulativy byly doplněny a přijaty zastupitelstvem teprve na základě námitek podaných B. T. a odpůrkyní, a to oproti původnímu odbornému architektonickému návrhu. Možnost využití pozemků navrhovatelů k bytové zástavbě byla omezena až o 80 % čisté podlahové plochy.
4. Již ve svých námitkách k návrhu napadeného OOP navrhovatelé nesouhlasili s určením části pozemku parc. č. XP jako park. Touto regulací je dotčena podstatná část uvedeného pozemku a dále byla tato regulace rozšířena na část pozemku parc. č. XM, která byla původně vymezena jako komunikace. Obojí nepřipustně zasahuje do vlastnického práva navrhovatelů. Zásah lze spatřovat v tom, že obec určí pozemek v soukromém vlastnictví k užití jako veřejně přístupnou zeleň. Obec nemůže učinit soukromý pozemek veřejně přístupným a ukládat vlastníkům, aby na něm zřídili a udržovali okrasnou zeleň. Zároveň je tím omezeno užívání pozemku vlastníky k jiným účelům, než které stanoví hlavní a podmíněné využití dané plochy. Pro takovou regulaci není rozumný důvod. Přístup k pozemku je pouze po části zpevněné cesty, která však nevede až k němu. Fakticky k němu vedou pouze vyšlapané cestičky v travním porostu. Umístění dotčeného pozemku tedy nedává rozumný předpoklad pro zamýšlené užívání, neboť dotčená část pozemku je

„skryta“ na jižní straně za oplocením, na severní a západní straně za zástavbou a na východní straně za stávajícím hřištěm. A podle předpokladu navrhovatelů by v budoucnu byla skryta také za zástavbou, kterou zamýšlejí na svých pozemcích realizovat.

5. Této námitce odpůrkyně vyhověla pouze částečně, a to co do navrhovaného rozšíření původní veřejné zeleně. Navrhovatelé mají za to, že uvedené pozemky by měly být zařazeny stejně jako ostatní pozemky, které byly zařazeny do plochy RJ, nicméně v takovém případě platí námitky vůči regulativům plochy RJ uvedené výše.
6. Dále navrhovatelé již v průběhu pořizování OOP vyjádřili nesouhlas se zařazením pozemků parc. č. XF, parc. č. XN, parc. č. XO, parc. č. XG a parc. č. XH jako komunikace. Pro toto užití není důvod. V současné době nemají motorová vozidla kam jezdit. Určení pozemků jako komunikace „svádí“ k jejich užívání pro parkování. I takové užití je však nepřipustným omezením vlastnického práva. Případný příjezd k výstavbě na pozemcích navrhovatelů bude řešen v rámci dopravního řešení této výstavby. Případný přístup pěších je možný po stávajících pozemcích parc. č. XT, parc. č. XU a parc. č. XV, které jsou ve vlastnictví jiné fyzické osoby, která zřejmě takové využití nenamítá a namítat nebude. Dále je jako komunikace určen pozemek parc. č. XS, který však fakticky komunikací není, není takto užíván a jeho určení jako komunikace postrádá smysl.
7. Argumentace odpůrkyně nutností dopravní obsluhy pozemků parc. č. XF až parc. č. XL je přinejmenším nelogická, neboť tyto pozemky patří navrhovatelům. Dopravní obslužnost přes své pozemky si mohou navrhovatelé snadno vyřešit i bez určení uvedených pozemků jako komunikace. Navrhovatelé proto setrvávají na námitce, že takové určení není v jejich zájmu.
8. V poslední námitce navrhovatelé nesouhlasili se zařazením celého pozemku parc. č. XR do plochy S1 – sport v zastavěném území. V současné době se část sportoviště (fotbalového hřiště) nachází na části pozemku parc. č. XA, který je rovněž ve vlastnictví navrhovatelů. Tento pozemek je však využíván bez jakéhokoli právního titulu, tedy neoprávněně. Na pozemku parc. č. XR se žádná část sportoviště nenachází a podle plánu fotbalového klubu ani nacházet nebude. Z hlediska prostorového ani funkčního není důvod pro omezení využití tohoto pozemku jako sportoviště. Navrhovatelé požadovali, aby byl tento pozemek určen jako všeobecně obytné území. Této námitce odpůrkyně nevyhověla, navrhovatelé však na ní setrvávají, neboť přijatou úpravou dochází k dalšímu omezení jejich vlastnických práv. Pozemek parc. č. XR nemusí být jako sportoviště užíván, jeho zařazení v napadeném OOP je proto nadměru zbytečné, a tedy nepřipustné.
9. Navrhovatelé shrnuli, že všechny výše zmíněné dotčené pozemky by měly být zařazeny do plochy RJ1 s výhradou prostorových regulativů zmíněnou výše, a to s výjimkou pozemku parc. č. XA, u něhož budou navrhovatelé jednat o oprávněném užívání jako sportoviště, a pozemků parc. č. XB a parc. č. XC, které jsou skutečně užívány jako komunikace.
10. V podání ze dne 15. 2. 2021 navrhovatelé doplnili, že vytýkají nedostatečné odůvodnění jak samotného OOP v napadeném rozsahu, tak rozhodnutí o námitkách navrhovatelů.

II. Vyjádření odpůrkyně

11. Odpůrkyně ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí návrhu.
12. Námitce, v níž navrhovatelé nesouhlasili s určením částí pozemků parc. č. XP a parc. č. XM jako parku, odpůrkyně vyhověla. Východní část plochy parky (P) byla přerazena do

plochy rozšířené jádro (RJ) tak, aby rozsah odpovídal dosavadnímu územnímu plánu. Ve zbývajících částech se jedná o pozemky v záplavovém území. V nyní uplatněném návrhu navrhovatelé zcela pomíjejí, že předmětná plocha byla převážně přeřazena do plochy RJ v souladu s jejich požadavkem. Následně již nelze stupňovat požadavky a domáhat se před soudem dalších úprav nad rámec těch, které byly součástí námitek.

13. Podle odpůrkyně navrhovatelé nesprávně chápou zásady územního plánování. Územní plán je sice závazný pro rozhodování v území, ale nepřikazuje vlastníkům provést zamýšlenou realizaci. Zařazení pozemků do plochy P nepřikazuje navrhovatelům plochu zpřístupnit a zřídit v ní veřejnou zeleň. Plocha, která navzdory námitce zůstala součástí ploch P, je identická s plochou, která byla podle předchozího územního plánu označena jako veřejná zeleň (VZ). Nedošlo tedy ke změně situace, od níž by navrhovatelé mohli odvíjet zásah do svých práv. Pokud navrhovatelé uvádějí, že zařazení pozemků (byť jen oně zbývajících částí) do ploch P nedává valný smysl, je třeba upozornit, že tuto skutečnost posuzuje zastupitelstvo odpůrkyně jako politický orgán, do jehož působnosti nemůže soud vstoupit.
14. Námitka proti regulativům ploch RJ byla v procesu tvorby a schvalování územního plánu adekvátně a přezkoumatelně vypořádána. Odpůrkyně uvedla, že plocha RJ je určena pro vznik smíšené zástavby občanského vybavení a bydlení, přičemž z tohoto pohledu jsou tři byty na jednu stavbu dostatečné a odpovídající okolní zástavbě. Úkolem ploch RJ (rozšířené jádro) a HJ (historické jádro) je chránit cennou a dodnes výrazně přítomnou atmosféru původní vesnické zástavby obce. Regulativy plochy RJ mají zajistit, aby budoucí zástavba vhodně navázala na historické centrum. Je úlohou odpůrkyně, aby formulovala směr, kterým se má ubírat zástavba v obci. Politická reprezentace se rozhodla dodržet dosavadní charakter obce vesnického typu. Navrhovatelé nemají veřejné subjektivní právo na to, aby se charakter zástavby změnil na sídliště s bytovými domy.
15. Plochy RJ nejsou definovány zásadně odlišně od ploch BO, které definoval předchozí územní plán (maximální podlažnost, resp. výška byla i tehdy 2 podlaží + podkroví). V tomto ohledu nedochází k přísnější regulaci. Není ani pravdou, že by se přijatá regulace dostala do územního plánu na základě námítky odpůrkyně nebo její starostky. V daném případě šlo pouze o připomínku uplatněnou při veřejném projednání návrhu územního plánu dne 10. 9. 2018, tj. v podstatě na počátku celého procesu. Připomínka byla částečně zohledněna. V dalších fázích pak navrhovatelé využili práva vznést námítky, mající silnější procesní váhu než připomínky.
16. Námitky týkající se komunikace a využití pro sport navrhovatelé uplatňují v podstatě identicky jako v průběhu pořizování napadeného OOP. Odpůrkyně se s nimi řádně vypořádala v rozhodnutí o námítkách. Uvedla, že se jedná o neoplocené pozemky užívané jako pěší průchod z ulice Na Víru do ulice Sokolská. Navržená komunikace bude potřeba pro dopravní obsluhu pozemků parc. č. XF až parc. č. XL, které nemají napojení na komunikaci. Také navržené využití pro sport odpovídá předchozímu územnímu plánu, v němž byly předmětné pozemky zařazeny do plochy SV (sportovní vybavenost). Dále odpůrkyně poukázala na to, že na jejím území je vymezeno dostatečné množství zastavitelných ploch pro bydlení, vymezení dalších zastavitelných ploch pro bydlení není vzhledem k množství volných ploch vhodné.
17. Odpůrkyně zdůrazňuje, že ani tyto otázky nepřísluší řešit soudu. Soud by mohl zasáhnout pouze v případě extrémní disproportionality, o kterou se v nyní řešeném případě

nepochybně nejedná. Odůvodnění námitek bylo dostačující. Navíc v případě ploch pro sport nedochází ke změně oproti dřívějšímu územnímu plánu. Krom toho, plánování komunikace nebo sportoviště v určité lokalitě ještě žádný záměr neumísťuje. Námitky tohoto druhu stejně jako námitky týkající se faktického a právního podkladu pro současné užívání předmětných pozemků jdou mimo rámec námitek, které lze uplatnit vůči územnímu plánu.

18. K argumentu, že plánovaná komunikace má obsloužit pouze pozemky navrhovatelů, je třeba uvést, že územní plán se zabývá územím v dlouhodobém horizontu bez ohledu na nynější vlastnické poměry a jeho úkolem je definovat komunikační potřebu obce jako celku, nikoliv jen jednotlivých osob.
19. Dále odpůrkyně zdůrazňuje, že v naprosté většině ploch, od kterých navrhovatelé odvozují svou aktivní legitimaci, nedošlo ke změně funkčního zařazení. Vlastníci pozemků a staveb nemají nárok na zařazení do funkčních ploch podle jejich požadavků či přání. Tato otázka je plně v pravomoci orgánů místní správy. V rozsudku ze dne 28. 8. 2020, č. j. 6 As 141/2019-64, Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) uvedl, že subjektivní práva vlastníka pozemku nejsou dotčena, jestliže navrhuje zrušit změnu platného územního plánu v situaci, kdy odpůrce napadenou regulaci přebíral z původního územního plánu, jenž je změnou upravován, a navrhovatel před správními soudy původní územní plán nenapadl. V takovém případě by se totiž zrušením změny územního plánu na navrhovatelově postavení nic nezměnilo. O takový případ se jedná i v nyní posuzované věci.
20. Vzhledem ke skutečnosti, že podstatná část návrhu představuje polemiku s racionalitou územního plánu, je třeba zdůraznit jednoznačné závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, že územní plán je politickým dokumentem, přičemž úkolem soudu není vstupovat do politické vůle zastupitelstva územního samosprávného celku. Při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace se soudy řídí zásadou zdrženlivosti, nejsou povoleny k tomu, aby hodnotily odbornou stránku věci, a posuzují územně plánovací dokumentaci v kontextu práva obce či kraje na samosprávu (viz např. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 AOs 3/2013-36, ze dne 31. 3. 2013, č. j. 4 AOs 1/2012-105, nebo ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 AOs 3/2012-59).
21. Odpůrkyně dodala, že požadavky soudů na detailnost a rozsah vypořádání námitek nemohou být přemrštěné. Přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost územního plánování a přispíval k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů. Zároveň by porušovaly čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 101 odst. 4 Ústavy (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11). Požadavkům na odůvodnění napadené OOP bezezbytku vyhovuje. Navrhovatelé se snažili prosadit v obci masivní zástavbu bytovými domy již v minulosti, což odpůrkyně odmítla (k tomu odpůrkyně přiložila své stanovisko ke stavbě novostavby obytného souboru Magnolia ze dne 19. 2. 2013). Podle odpůrkyně by tento projekt neměl být prosazen soudní cestou, neboť navrhovatelům v tomto směru žádné veřejné subjektivní právo nesvědčí.

III. Jednání před soudem

22. Při jednání dne 20. 10. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na svá písemná podání.

23. Navrhovatelé zdůraznili, že regulace je podle nich oproti předchozímu územnímu plánu nová přinejmenším v otázce prostorových regulativů. Co se týče parkové zeleně, ponechávají posouzení shodnosti nové a předchozí úpravy na úvaze soudu. Domnívají se, že pokud určitá regulace zasahuje do jejich práv, pak zasluhuje pozornost soudu. Navržené určení části jejich pozemků jako komunikace podle nich postrádá logiku. Odpůrkyně se také dostatečně nevypořádala s tím, proč má být na určitém pozemku sportoviště.
24. Odpůrkyně nad rámec již písemně uplatněné argumentace zpochybnila soulad námitky nepřezkoumatelnosti vznesené navrhovatelí v podání ze dne 15. 12. 2021 s koncentrační zásadou uvedenou v § 101b odst. 2 s. ř. s.
25. Soud provedl důkaz výpisem z katastru nemovitostí předloženým navrhovatelí, konkrétně X pro k. ú. L. U. D., a ověřil, že vlastnictví navrhovatelů k uvedeným pozemkům nadále trvá i ke dni rozhodování soudu. Dále soud konstatoval, že součástí předloženého správního spisu je také předchozí Územní plán obce Lety, tedy obecně závazná vyhláška č. 1/2001. Z předchozího územního plánu soud zjistil, že podle hlavního výkresu většina dotčených pozemků spadala do ploch BO (všeobecné obytné území), dále pak část do plochy BR (smíšené území obytné a rekreační funkce), VZ (veřejná zelen) a SV (sportovní vybavenost), viz dále výřez z hlavního výkresu v bodu 45.

IV. Posouzení věci soudem

26. Soud ověřil, že návrh je po obsahové stránce bez vad (§ 101b odst. 2 s. ř. s.) a byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.; napadené OOP nabylo účinnosti dne 14. 2. 2020 a návrh byl podán dne 14. 2. 2021) osobami k tomu oprávněnými (§ 101a odst. 1 s. ř. s.; viz dále). Soud proto návrh věcně projednal, a to v rozsahu uplatněných návrhových bodů (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného OOP (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
27. Aktivní procesní legitimaci navrhovatelé dovozují z vlastnictví nemovitých věcí nacházejících se v katastrálním území L. U. D. (viz výše bod 2), přičemž není pochyb o tom, že tyto pozemky jsou regulovány napadeným OOP. Dotčení na právech navrhovatelů (zejm. vlastnickém právu) je tedy přinejmenším myslitelné, jejich aktivní procesní legitimace k podání návrhu je proto dána.
28. Návrh na zrušení části napadeného OOP není důvodný.
29. Při posouzení důvodnosti návrhu, v němž navrhovatelé namítali především nepřiměřenost zásahu do svého vlastnického práva, soud vyšel z ustálené judikatury, která vymezila míru, v níž jsou správní soudy oprávněny zasahovat do procesu územního plánování. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, je podmínkou zákonnosti územního plánu mimo jiné i to, že veškerá omezení vlastnického práva mají ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a jsou činěna jen v nezbytně nutné míře, nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle, což představuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Za předpokladu dodržení uvedené zásady může územním plánem dojít k omezením vlastníka v území regulovaném tímto plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a ten je povinen strpět je bez náhrady. V bodě 47 citovaného usnesení pak Nejvyšší správní soud dále dovodil, že „[ú]zemní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž

nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jenž je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona.“

30. Jak tedy lze z citované judikatury dovodit, hodnocení proporcionality napadeného opatření obecné povahy představuje nedílnou součást jeho soudního přezkumu, přičemž v případě územního plánování především není možné připustit zásahy do vlastnického práva vykazující znaky diskriminace, „nerozumnosti“ či libovůle. K tomu soud doplňuje, že územní plán, ať je jeho obsah jakýkoliv, vždy představuje zásah do vlastnického práva, neboť stanoví meze jeho výkonu.
31. Dále podle rozsudku NSS ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao XM07-73, v procesu územního plánování „jde o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nescíslně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu, v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, tedy ve své podstatě obce rozhodující svými orgány, omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky. Jinak řečeno – není úkolem soudu stanovovat, jakým způsobem má být určité území využito; jeho úkolem je sledovat, zda příslušná politická jednotka (obec) se při tvorbě územního plánu pohybovala ve shora popsanych mantinelech. Bylo-li tomu tak, je každá varianta využití území, která se takto ‚vejde‘ do mantinelů územního plánování, akceptovatelná a soud není oprávněn politické jednotce vnucovat variantu jinou. Soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet“.
32. Úkolem soudu tak není určovat, jakým způsobem má být určité území využito, a aktivně tak dotvářet územní plánování, ale pouze korigovat extrémy. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Přijetí konkrétního územního plánu, tedy obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území, je při zachování výše zmíněných zásad politickou diskrečí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Úlohou soudu je bránit jednotlivce před excesy v územním plánování, nikoliv územní plány dotvářet či věcně regulovat. Soudům proto nepřísluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nejvhodnější způsob funkčního využití či regulace (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2020, č. j. 10 As 197/2019-46 a judikaturu tam citovanou).

33. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103). Ze zásady zdrženlivosti pak plyne, že ke zrušení opatření obecné povahy v oblasti územního plánování by měl soud přistoupit pouze tehdy, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a vydaného opatření obecné povahy.
34. Pro posouzení, zda zásah do konkrétního věcného práva byl v souladu se zásadami územního plánování, je stěžejní rozhodnutí o námitkách proti návrhu územního plánu [§ 53 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů]. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách je zpravidla tou částí územního plánu, která obsahuje podrobné důvody určení funkčního využití konkrétního pozemku, neboť tyto důvody zpravidla míří nad rámec podrobnosti textové části územního plánu (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 65/2019-29). Odůvodnění územního plánu totiž nemůže zdůvodňovat příslušnou regulaci z pohledu každého dotčeného pozemku, neboť už jen z hlediska nároků na rozsah odůvodnění by byl takový požadavek většinou neproveditelný (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Aos 3/2013-33, ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 33/2018-39, nebo již citovaný rozsudek č. j. 10 As 197/2019-46).
35. Z rozhodnutí o námitkách musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč považuje předešlé skutečnosti za nerozhodné, nesprávné nebo jinými provedenými důkazy za vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS). K odpůrkyní citovanému nálezu sp. zn. III. ÚS 1669/11, z něhož dovozovala požadavky na odůvodnění rozhodnutí o námitkách, je třeba doplnit, že sám Ústavní soud toto rozhodnutí v nálezu ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. I. ÚS 178/15, do určité míry korigoval, resp. upřesnil, že věc posuzovaná v nálezu sp. zn. III. ÚS 1669/11 vykazovala specifika skutkového charakteru, pro něž nemohou být tam vyslovené závěry generalizovány. V nálezu sp. zn. I. ÚS 178/15 pak Ústavní soud také vysvětlil odlišnou povahu odůvodnění územního plánu jako takového, jež může mít poměrně obecný charakter, a odůvodnění rozhodnutí o námitkách, na které lze v zásadě vztáhnout požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí v individuální věci. Dodal, že odůvodnění rozhodnutí o námitkách předkládá právní a skutkové důvody, pro něž je třeba z pozice veřejné moci zasáhnout do práv, povinností či zájmů konkrétních subjektů individualizovaných konkrétními námitkami. Jakkoliv může být nezbytnost takového zásahu předurčena výsledkem politických úvah samosprávy o regulaci vztahů v území (ty jsou předmětem odůvodnění územního plánu jako takového), konkrétní provedení a vypořádání konkrétních námitek vůči němu je správním soudem v zásadě plně přezkoumatelné.
36. Námitky navrhovatelů uplatněné v procesu pořizování napadeného OOP se v převážné míře shodují s návrhem předloženým nyní soudu, soud proto nepovažuje za účelné je znova opakovat a odkazuje na výše uvedené body 3, 4, 6, 8 a 9.
37. Odpůrkyně na ně v rozhodnutí o námitkách reagovala tak, že:
- (1) Námitka směřující proti regulativům v ploše RJ se zamítá. Plocha RJ je určena pro vznik smíšené zástavby občanského vybavení a bydlení. Z hlediska podlažnosti jsou možná 2 nadzemní podlaží + ustupující podlaží, což odpovídá okolní zástavbě.

Úkolem plochy RJ (a plochy HJ – historické jádro) je chránit cennou a dodnes výrazně přítomnou atmosféru původní vesnické zástavby obce. Regulativy plochy RJ mají zajistit, aby budoucí zástavba vhodně navázala na historické centrum. Nové stavby musí respektovat vesnický ráz a měřítko historického jádra obce. Z tohoto pohledu jsou 3 byty na jednu stavbu dostatečné. Dále je stanovena regulovaná výška zástavby 2 nadzemní podlaží a 9 m, což podle definice pojmu znamená, že od úrovně maximální regulované výšky je možné vystavět: a) šikmou střechu s nejvýše dvěma štíty, případně s podkrovními podlažími, v max. sklonu 45° a o max. výšce 6 m, nebo b) jedno ustupující podlaží do výšky 3,5 m, ustoupené od průčelí orientovaného ke stavební čáře a jednoho dalšího průčelí alespoň o 3 m. Dotčené pozemky se nachází v blízkosti centra obce. Navržené podmínky odpovídají charakteru okolní zástavby, která je většinou zastoupena rodinnými nebo bytovými domy o max. dvou nadzemních podlažích s podkrovím.

(2) Námitce proti určení částí pozemku parc. č. XP a parc. č. XM jako park se vyhovuje. Východní část plochy P byla přerazena do plochy rozšířené jádro tak, aby rozsah plochy odpovídal předchozímu územnímu plánu. Ve zbývajících částech se jedná o pozemky v záplavovém území. Navržené využití pozemků jako park odpovídá předchozímu územnímu plánu, v němž byly tyto pozemky zařazeny do plochy VZ (veřejná a vyhrazená zeleň). V obci Lety je vymezeno dostatečné množství zastavitelných ploch pro bydlení. Z důvodu nedostatečné kapacity občanského vybavení a technické infrastruktury je rozvoj bydlení rozdělen do dvou etap. Vymezování dalších zastavitelných ploch pro bydlení není vzhledem k množství volných nevyužitých ploch vhodné.

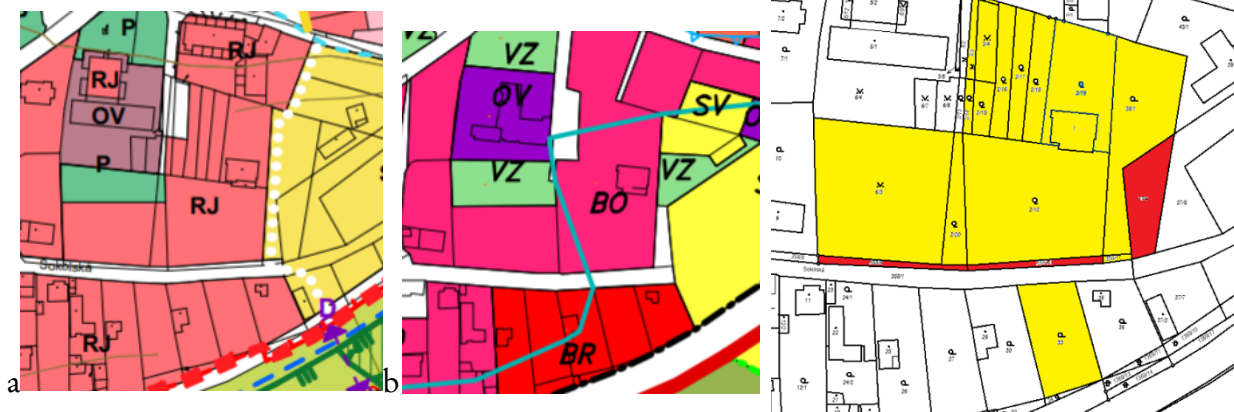
(3) Námitka, v níž navrhovatelé nesouhlasili s určením pozemků parc. č. XF, parc. č. XN, parc. č. XO, parc. č. XG a parc. č. XH jako komunikace a pozemku parc. č. XR jako sport v zastavěném území se zamítá. Pozemky parc. č. XF, parc. č. XN, parc. č. XO, parc. č. XG a parc. č. XH jsou neoplocené a využívají se pro pěší průchod z ulice Na Víru do ulice Sokolská. Navržená komunikace bude potřeba pro dopravní obsluhu pozemků parc. č. XF až XL, které nemají napojení na komunikaci. Navržené využití pozemků pro sport odpovídá předchozímu územnímu plánu, v němž byly dotčené pozemky zařazeny do plochy SV sportovní vybavenost. V obci Lety je vymezeno dostatečné množství zastavitelných ploch pro bydlení. Jedná se o pozemky v záplavovém území. Z důvodu nedostatečné kapacity občanského vybavení a technické infrastruktury je rozvoj bydlení rozdělen do dvou etap. Vymezování dalších zastavitelných ploch pro bydlení není vzhledem k množství volných nevyužitých ploch vhodné.

38. Zároveň vzhledem k obsahu námitek navrhovatelů lze odkázat také na některé části obecného odůvodnění napadeného OOP. To již v úvodu deklaruje respekt k požadavkům Politiky územního rozvoje a Zásad územního rozvoje Středočeského kraje na zachování rázu jedinečné urbanistické struktury území a struktury osídlení, a to mimo jiné jejich nenarušování nevhodnou zástavbou. V této souvislosti pak akcentuje přiměřený rozvoj sídel, hospodárné využívání zastavěného území a zachování veřejné zeleně. V napadeném OOP proto nejsou navrženy nové rozvojové plochy nad rámec předchozího územního plánu. Nejsou navrženy ani nové zastavitelné plochy (pouze v některých částech jsou mírně „adjustovány“, aby měla hranice sídla přirozený tvar). V podrobnostech je vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch rozvedeno v části D (mimo jiné je

zmíněno, že nevyužité zastavitelné plochy z původního územního plánu mají rozlohu 25,7 ha). Pro zastavitelné plochy je navržena etapizace, přičemž v první etapě jsou pro zástavbu navrženy především plochy v blízkosti centra obce, které jsou dosud nezastavěné. Dále napadené OOP v rámci části „urbanistická koncepce“ zdůrazňuje, že širší centrum obce má sice podpořit rozvoj obce, ale zároveň musí respektovat venkovský ráz a měřítkově navazovat na historickou zástavbu. Pro jednotlivé plochy v zastavitelném území jsou stanoveny prostorové regulativy, které zahrnují požadavky na zastavěnost, procento zahrady, regulovanou výšku budovy a výšku hřebene.

39. K požadavku zadání, které se týkalo záplavových území, napadené OOP uvádí, že v aktivní zóně záplavového území nejsou navrženy žádné zastavitelné plochy (část B.1.3). V části C.4.2.1 „Vodní toky a vodní plochy“ pak napadené OOP odkazuje na rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 15. 1. 2017, které stanovilo pro danou oblast záplavové území. Napadené OOP konstatuje, že záplavové území Q₁₀₀ zasahuje významné části území obce, zejména v prostoru mezi řekou a ulicemi Řevnická a Na Víru (*pozn. soudu*: právě v oblasti mezi řekou a ulicí Na Víru se nacházejí dotčené pozemky navrhovatelů).
40. K otázce sportovišť napadené OOP uvádí, že stávající sportoviště nedostačují svou kapacitou pro všechny obyvatele obce, přičemž se předpokládá růst počtu obyvatel. Navrhuje se proto rozšíření rekreačních oblastí v blízkosti stávajícího fotbalového hřiště (*pozn. soudu*: právě proti rozšíření ploch pro sport vedle stávajícího fotbalového hřiště navrhovatelé brojí). Jelikož se jedná o aktivní zónu toku, není zde možno umístit žádné stavby, proto je navržena rekreační louka doplněná parkovým mobiliářem (část C.2.2).
41. Výše uvedené odůvodnění územního plánu jako takového i odůvodnění rozhodnutí o námitkách z hlediska přezkoumatelnosti podle soudu obstojí, neboť splňuje požadavky standardně kladené na přezkoumatelnost výše citovanou judikaturou. K tvrzení odpůrkyně o rozporu námítky nepřezkoumatelnosti s koncentrační zásadou soud doplňuje, že je sice pravdou, že podle § 101b s. ř. s. platí, že „[n]ávrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body.“ Otázkou přezkoumatelnosti by se však soud musel zabývat i z úřední povinnosti tehdy, pokud by bránila přezkoumatelnosti žalobních bodů. Pokud by v posuzované věci bylo rozhodnutí o námitkách nebo napadené OOP nepřezkoumatelné v částech dotýkajících se otázek vznesených v návrhu, nemohl by soud návrh věcně posoudit. Tak tomu však v posuzované věci není.
42. Jak již soud uvedl, klíčové je především rozhodnutí o námitkách, z něhož je patrné, jak odpůrkyně na námitky navrhovatelů reagovala, proč některým námitkám nevyhověla a některým vyhověla jen z části. Je z něj patrný především důraz na kontinuitu územního plánování s tím, že z hlediska dotčených pozemků je v podstatě zachován *status quo*, který nastolil již předchozí územní plán. Odůvodnění námitek je také v souladu s obecnými východisky, na nichž je územní plán postaven. Toto obecnější odůvodnění poskytuje rovněž relevantní širší kontext poměrů v daném území.

43. Soud se proto dále mohl věnovat věcnému přezkumu, tedy s ohledem na uplatněné námitky posouzení přiměřenosti regulace, která se dotýká vlastnického práva navrhovatelů k dotčeným pozemkům.
44. Odpůrkyně odůvodnila přijatou regulaci z hlediska zařazení dotčených pozemků částečně do plochy RJ (rozšířené jádro), P (park), S1 (sport v zastavěném území) a komunikace tím, že v zásadě odpovídá zařazení dotčených pozemků do jednotlivých ploch, jak byly vymezeny předchozím územním plánem schváleným dne 28. 2. 2001 (ve znění změny č. 1 schválené dne 5. 6. 2003, změny č. 2 schválené dne 31. 5. 2004 a změny č. 3 schválené dne 1. 10. 2013).
45. Soud ověřil, že toto tvrzení odpovídá mapovým podkladům obsaženým ve spisu vztahujícím se k nyní napadenému územnímu plánu (obrázek a) i předchozímu územnímu plánu (obrázek b). Pro názornost pak soud doplňuje také výřez z mapy katastru nemovitostí (zvýraznění doplnil soud tak, že žlutě jsou vyznačeny pozemky navrhovatelů, které jsou sporné, červeně pak jejich pozemky, ve vztahu

46. Je zřejmé, že již v předchozím územním plánu byly části nynějších pozemků parc. č. XP a parc. č. XM zařazeny jako veřejná zeleň. Určitou změnu doznalo pouze zařazení části pozemku parc. č. XR, která byla dříve zařazena jako veřejná zeleň (část byla určena pro sportovní vybavení), zatímco podle nového územního plánu je celý pozemek parc. č. XR určen jako sportoviště. Podstatné ovšem je, že ani podle předchozího územního plánu nebyl pozemek parc. č. XR určen jako zastavitelný, čehož se nyní navrhovatelé domáhají. Zároveň je zřejmé, že převážná část pozemků navrhovatelů je zastavitelná (je zařazena do plochy rozšířené jádro RJ), a to v rozsahu odpovídajícím předchozímu územnímu plánu (tehdy byly dotčené plochy označeny jako BO všeobecné obytné území a BR smíšené území obytné a rekreační funkce).
47. Z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu do vlastnického práva navrhovatelů soud považuje s ohledem na právě uvedené za podstatné, že schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu vymezení. Již jen z tohoto důvodu nemůže zasáhnout do legitimního očekávání navrhovatelů co do způsobu využití dotčených pozemků. Z obsahu správního spisu ani námitek navrhovatelů nevyplývá, že by se změnila podmínky v území nebo koncepce územního plánu. V této souvislosti soud připomíná, že vlastník pozemku nemá individuální subjektivní právo na schválení konkrétní podoby územního plánu podle svých požadavků, tj. aby územní plán umožňoval realizaci předem definovaného (stavebního) záměru vlastníka (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao

XM11-17, bod 65, ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008-51, nebo ze dne 18. 11. 2010, č. j. 7 Ao 5/2010-68).

48. Nejvyšší správní soud již také opakovaně judikoval, že územní plán nemůže zasáhnout do práv dotčených osob, pokud pouze potvrzuje a nijak nemění skutečný stávající způsob využití pozemku (viz rozsudky ze dne 19. 5. 201, č. j. 1 Ao XM11-17, a ze dne 8. 2. 2012 č. j. 6 Ao 8/2011-74, bod 30). To platí, i když je pořizován územní plán nový – i v tomto případě se skutečný stávající způsob využití pozemku nemění (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2020, č. j. 6 As 151/2019-53, č. 4090/2020 Sb. NSS, bod 12).
49. Navrhovatelé závěr o shodnosti funkčního využití v předchozím a nyní napadeném územním plánu nijak nezpochybňují, přestože je jádrem argumentace v rozhodnutí o námitkách. V návrhu předloženém soudu pouze opakuji své již dříve uplatněné námitky, aniž by závěry odpůrkyně reflektovali a aniž by proti nim brojili konkrétními argumenty. Zcela pomíjejí také argumenty odpůrkyně, která jak v rozhodnutí o námitkách tak v odůvodnění územního plánu jako takového opakovaně upozorňovala, že se jedná o pozemky v záplavovém území, které nejsou z tohoto důvodu vhodné pro zástavbu. Byť v této oblasti již některé stavby existují, je podle soudu legitimní a v souladu s veřejným zájmem, pokud obec v tomto záplavami ohroženém území nechce zástavbu rozšiřovat.
50. Krom toho, nový územní plán nebrání deklarovanému cíli stavby bytových domů, byť s určitými regulativy (k tomu viz dále). Naopak je zřejmé, že z tohoto hlediska se odpůrkyně snažila navrhovatelům podle možností vyjít vstříc a v reakci na jejich námitku zachovala možnost zastavitelnosti těch pozemků, u nichž to připouštěl původní územní plán. Navrhovatelé na tyto skutečnosti v návrhových bodech nijak nereagují a nevysvětlují (s výjimkou relativně obecné námitky přísnosti regulativů plochy RJ), proč i přes výše uvedené mají za to, že jim nově navržený územní plán znemožňuje realizovat jejich záměr výstavby. Krom toho, z tvrzení navrhovatelů nevyplývá, že by novým územním plánem byla zmařena jejich již realizovaná investice či že by se jejich plán na výstavbu nacházel již v nějaké fázi povolenacích procesů.
51. Argumenty navrhovatelů k funkčnímu zařazení pozemků se pohybují spíše v rovině vhodnosti, nikoliv vybočení z mantinelů diskrece, kterou obec při územním plánování disponuje. Jak již však soud uvedl, soudům nepřísluší přezkoumávat, zda byl pro určitý pozemek zvolen nejvhodnější způsob funkčního využití či regulace. Podle soudu proto nelze odpůrkyni vytýkat, že by provedla vyvažování jednotlivých zájmů v rozporu se zákonem či ústavně zaručenými právy.
52. Odpůrkyni lze přisvědčit též v tom, že plánování komunikace nebo sportoviště v určité lokalitě ještě žádný záměr neumísťuje. Odpůrkyně rovněž správně zdůraznila, že územní plán se zabývá územím v dlouhodobém horizontu bez ohledu na nynější vlastnické poměry v území a že jeho úkolem je definovat komunikační potřebu obce jako celku, nikoliv jen jednotlivých osob. Námitky navrhovatelů, že v území neexistuje komunikační potřeba, protože je možné dotčené pozemky obsloužit prostřednictvím jiných pozemků ve vlastnictví navrhovatelů, nemohou být důvodné, neboť vlastnické poměry v území se mohou v budoucnu změnit.
53. Soud neshledal nepřiměřenou ani úpravu prostorových regulativů pro plochu RJ, které stanoví procento zastavěnosti 20 % pro hlavní stavby, 10 % pro doplňkové stavby (garáže, kůlny apod.) a 40 % pro stavby občanského vybavení. Dále stanoví procento zahrady 50 %, regulovanou výšku zástavby 9 m, 2 nadzemní podlaží a maximální výšku zástavby 11 m.

Podle doplňujícího regulativu smí stavba na jednotlivém stavebním pozemku obsahovat maximálně dva byty, přičemž třetí může vzniknout až 5 let po kolaudaci, minimální velikost stavebního pozemku je 600 m². Možnost výstavby 2 nadzemních podlaží + jednoho ustupujícího podlaží nebo podkrovní odpůrkyně vysvětlila v rozhodnutí o námitkách (viz výše bod 37).

54. Je tedy zřejmé, že napadené OOP neznemožňuje výstavbu v plochách RJ, do nichž patří převážná část dotčených pozemků navrhovatelů. Zároveň napadené OOP tuto regulaci odůvodňuje snahou o zachování venkovského charakteru obce, povahou okolní zástavby a návazností plochy RJ na historické jádro obce. Podle soudu tato snaha obce o zachování stávajícího charakteru a nepovolení výstavby sídlišť či rozsáhlejších (zejm. z hlediska výškového) bytových komplexů sleduje legitimní cíl a nijak nevybočuje z mezí politického uvážení, které obci náleží. Zároveň tato regulace je obecná pro všechny pozemky zařazené do plochy RJ v dané obci, není nijak zacílena vůči navrhovatelům ani je nijak neznevýhodňuje oproti jinými srovnatelným pozemkům, což ostatně ani netvrdili. Navrhovatelé neuvedli žádné konkrétní argumenty, které by svědčily o tom, že přijatá regulace je excesivní a že zasahuje do jejich vlastnického práva nepřiměřeným způsobem.
55. Krom toho je třeba poukázat na to, že finální podoba prostorových regulativů pro plochu RJ byla projednána na opakovaném veřejném projednání dne 25. 9. 2019. K této podobě návrhu navrhovatelé námitky již nepodali [námitky podali pouze v předchozí fázi (dne 17. 9. 2018) k návrhu v podobě, v jaké byl projednán na veřejném projednání dne 10. 9. 2018, na němž byla diskutována i otázka regulativů a stanovení minimální velikosti pozemku v ploše tehdy označené jako RJ1 (později RJ); mezi přítomnými byli navrhovatel a) a navrhovatelka c)]. Soud proto zdůrazňuje, že namítá-li navrhovatel nepřiměřenost určité regulace v územním plánu, je třeba, aby takovou argumentaci nejprve řádně uplatnil v procesu pořizování územního plánu, a dal tak odpůrci šanci se otázkou proporcionality zabývat ve vztahu ke konkrétním vzneseným výhradám. Neučiní-li tak vůbec nebo neučiní-li tak řádně, nemůže být jeho námitka nepřiměřenosti uplatněná až před soudem úspěšná.

V. Závěr a náklady řízení

56. Soud neshledal žádný návrhový bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu napadeného OOP, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto návrh podle § 101d odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch.
58. Ve správním soudnictví obvykle není přiznávána náhrada nákladů řízení za právní zastoupení „profesionálním“ správním orgánům, o nichž se předpokládá, že budou způsobilé hájit svá rozhodnutí či své postupy před soudem samy. Výjimku z tohoto pravidla ale tvoří právě část agendy přezkoumávání opatření obecné povahy, v níž na straně odpůrce často stojí malé obce, které nemají potřebný odborný aparát (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, bod 29). Odpůrkyně je menší obcí bez rozšířené působnosti (pořizovatelem napadeného OOP byl Městský úřad Černošice), soud proto považuje náklady odpůrkyně na zastoupení advokátem za účelně vynaložené a s ohledem na procesní úspěch jí náleží jejich náhrada.

59. Odměnu soud přiznal za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis vyjádření k návrhu a účast při jednání podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a tři paušální částky jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tedy celkem **10 200 Kč**. Dále soud přiznal odpůrkyni náhradu cestovních nákladů advokáta a náhradu za promeškaný čas strávený na cestě v celkové výši **2 262,49 Kč**. Zástupce účtoval cestovní výdaje za cestu ze sídla advokátní kanceláře k jednání soudu dne 20. 10. 2021 a zpět, přičemž obě cesty dohromady měří 260 km. Spotřebu vozidla 5,9 litrů [podle § 158 odst. 4 věty předposlední zákona č. X Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů] doložil technickým průkazem. Výše průměrné ceny pohonné hmoty podle § 4 písm. a) vyhlášky č. 589/2020 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění účinném od 18. 10. 2021 činí 33,80 Kč za 1 litr benzínu a sazba základní náhrady za 1 km jízdy je podle § 1 písm. b) téže vyhlášky 4,40 Kč. Výdaje za cestu tedy činí 1 662,49 Kč. Dále zástupce účtoval promeškaný čas strávený na cestě v délce 3 hodin. Podle § 11 odst. 3 advokátního tarifu činí náhrada 100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu, tedy celkem 600 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že advokát je plátcem DPH, soud zvýšil náhradu ve výši 12 462,49 Kč o částku **2 617,12 Kč** odpovídající náhradě za DPH ve výši 21 % (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši **15 079,61 Kč** jsou navrhovatelé povinni uhradit k rukám zástupce odpůrkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 1 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu